

1a edició, febrer 2009

Camí d'amor va rebre el Premi Benvingut Oliver de Narrativa Juvenil organitzat per l'Ajuntament de Catarroja i amb el suport de Florida Universitària en la convocatòria de 2008.

El jurat estava format per Manel Joan i Arinyó, Josep Ramon Lluch i Francesc Rodrigo.

© Del text, 2009

Francesc Mompó

© D'aquesta edició, 2009

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

Fax: 961 270 038

e-mail: periferic@periferic.es

www.periferic.es

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL

Fotografia portada: Carles Nuñez Blay

Maquetació: José María de Gracia Bonache

Impressió: Romanyà-Valls

ISBN: 978-84-92435-19-7

Dipòsit Legal: B-4156-2009

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

Camí d'amor

Francesc Mompó

perifèric
edicions

Agraesc a l'amic Toni Teruel el temps i l'esforç que ha dedicat perquè el vestit lingüístic d'aquesta novel·la no fera ni plecs ni sécs.

Als amadors, amor los assegura
que no hauran en ell seguretat
e en llurs volers no cabrà fermetat.
Doncs, ¿com serà entre ells cosa segura?

AUSIAS MARCH

Capítol I

Obrint-se a la vida

La primera vegada que la va veure ja li va fer goig. O una cosa semblant, perquè als quatre anys els sentiments són bastant primaris i no solen anar més enllà de la satisfacció de les necessitats més quotidianes: tinc fam, vull eixa joguina, tinc son, necessite la seguretat i les carones de ma mare, fa calor, el pastís és meu... i difícilment furguen molt més en la base de la personalitat. Tanmateix, sí que hi fan saó; una saó que de vegades és per a sempre. Per a tota una eternitat; i potser encara més enllà.

Màrius es trobava d'espatles a la porta, amb el seu amic Fèlix, fent que una construcció de daus de colors es mantinguera dreta, quan ella entrà. Com que després de la quarta altura l'equilibri havia quedat bastant inestable concentrava tota l'atenció a col·locar el dau roig dalt de tot. En l'últim intent ja li havia caigut en aquesta fase i no volia que li ocorreguera el mateix. Així és que feia els moviments lentament i assajava d'encimbellar aquella peça sobre el munt de coloraines. Temia que el seu amic hi anava a ficar la pota d'un moment a un altre. El tarannà nerviós que el caracteritzava feia que no s'estiguera massa

temps amb una mateixa cosa. Per això, Màrius no prestà atenció quan la *senyo* presentà la nova companya.

—Escolteu-me un moment —digué—, aquesta xiqueta és Natàlia Puig, però tots els seus amiguets li diuen Talia; així és que vosaltres també la podeu anomenar així. Podeu venir a saludar-la i donar-li la benvinguda.

Dibuixos i plastilina, construccions i trencacaps, en un no res, anaren per l'aire. La capacitat d'il·lusionar-se per les coses en l'infant passa del blanc al negre amb una rapidesa increïble.

I així succeí amb tots els xiquets de l'aula. Vaja, amb tots excepte amb Màrius, que ja marcava temperament i era d'aquells que volen acabar allò amb què s'han enderiat.

Però no passà el mateix amb Fèlix. Encara no havia oït la veu de la *senyo* ja s'havia girat cap a l'entrada. I encara no havia acabat de demanar que anaren a donar-li la benvinguda i ja havia arrancat a córrer cap a la porta. Ho féu, sí, però no sense abans comprovar que si la sabatilla colpeja la pota de la taula, aquesta perd part de l'estabilitat de què gaudia i comença a tremolar. I clar, si es mou, la construcció de daus va per l'aire.

El trompallot de Fèlix ni se n'adonà, però a Màrius no li féu cap gràcia que l'amic li la desmuntara. Es girà per revenjar-se i veié la nouvinguda. Immediatament canvià d'actitud: ella era la culpable que l'amic li llançara en orri el castell. Així és que des d'on estava li tragué la llengua.

—Màrius, per què li fas això? Vine de seguida a disculpar-te.

La cara de pomes agres que li estava posant la *senyo* no deixava lloc a dubtes: calia anar-hi.

—Fes el favor de demanar-li perdó.

Però Màrius no volia, i feia el morro fort.

—Màrius, el que has fet no esta bé —la *senyo* provava la tècnica de l'amabilitat i, ara, li parlava amb suavitat—. Talia és una nova companya i cal que tots ens fem amiguets d'ella. Vols fer-li una besadeta?

Només dir-li-ho, quatre o cinc xiquets se li abraçaren i començaren a besar-la. La pobra Talia hagué de refugiar-se darrere la professora perquè amb l'entusiasme no la tiraren a terra.

Plena de por tragué la careta entre les cames de la *senyo* i mirà Màrius. Amb els ulls li demanava que li fera el petó i que acabara prompte aquell aldarull.

—Vinga, Màrius —repetí la professora.

Les mirades es creuaren i les tanques caigueren. Màrius, amb el gest relaxat, s'hi avançà i li plantà els llavis a la galteta.

—Molt bé, veus que fàcil? Ja tens molts amiguets. Ale, anem, Talia, i t'ensenyaré la resta del col·le.

Sense saber per què, només arribar a la guarderia al dia següent la buscà i s'estigué tota la jornada al seu costat. I la següent. I l'altra. I totes. Es feren inseparables. Ells dos, i Fèlix, clar està, que sempre el seguia allà on anava. Era com la seua ombra.

Quan algú es posava amb ella, la defensaven. Compartien jocs i llepolies. Fins i tot anà a la festa d'aniversari que els pares de Màrius havien preparat a sa casa. A la guarderia havia dut de tot per compartir-ho amb els companys, però a casa, solament havien invitat els fills de les amistats més arrimades. Això no la incloïa ni a ella, ni a Fèlix. Però ell insistí i als pares no els quedà més remei que incloure'ls entre els convidats.

—Què li comprarem, mare?

—No patesques, ja trobarem alguna coseta.

I la trobaren. El mateix dia, de vesprada, abans de portar-la a la urbanització on vivia l'amiguèt, la mare parà l'automòbil a la porta d'un local xinès. Estigueren una estoneta remirant entre les diverses andròmines que atapeïen el comerç i es decidiren per un gosset de peluix que lladrava quan li acarones el tos. "Al cap i a la fi és la intenció el que compta", pensà quan pagava els quatre euros que marcava l'etiqueta. "Embolique-me'l, faça el favor, que és per a fer un regal", li demanà amablement a la dependenta.

Clog-clog-clog... clog-clog-clog...

—Per què no va el cotxe?

La mare de Talia assajava de no posar-se nerviosa. Feia temps que el vehicle li estava donant problemes, però hi havia altres coses més urgents a solucionar i no es podia permetre el luxe de despistar diners en ell. Ja vindrien temps millors i se'l canviaria per un de nou. Calia aguantar la bateria un poc més i amb l'extra de Nadal la substituiria per una nova de trinquí. Ella se'l coneixia bé i amb un parell de clog-clog-clog més l'engegaria.

Així fou i el cotxe s'enfilà per una de les carreteres secundàries que eixien de la ciutat cap a la urbanització on vivia l'amiguèt de la filla.

Tot i que no hi havia anat mai, sabia perfectament com fer-ho. Tant en la premsa com per televisió no havien parat de fer-li propaganda els darrers anys. I malgrat que aquell devessall de luxe no estava al seu abast, ni al de la majoria, ningú no pogué estar-se'n del bombardeig propagandístic.

Arribà a una redona que bifurcava la carretera en dos i mamprengué la que feria la vegetació d'una antiga pineda. A uns cinc-cents metres parà el cotxe davant la tanca que aïllava la urbanització de xalets del món exterior i baixà la finestra.

—Per favor, el carrer Xúquer?

El guarda de la garita remirà el vehicle i els ocupants des de la seua talaia i els preguntà:

—On van?

—Busquem la casa dels Rosell. Carrer Xúquer, número 17.

El guarda repassà un llibre que tenia sobre la taula i, després de trobar l'adreça que li demanaven, els tornà a mirar sense dir res.

—Sóc Lena Foix, mare de Talia Puig, que a la vegada és companya de guarderia de Màrius Rosell, que avui és el seu aniversari i l'ha convidada. Vol alguna dada més –li amollà, remarcant cada paraula, farta de l'actitud d'aquell porter.

—Senyora, jo...

No el deixà acabar. No tenia ganes d'allargassar més aquella situació.

—Ja sé que el meu cotxe no és com els que vosté tal vegada estiga avesat a veure per ací, però què hi farem; de moment no me'n puc comprar un altre. Vol saber alguna cosa més de mi?

—Tercer trencament a la dreta. Els números són correlatius. No tindrà cap problema a trobar el xalet –li digué un poc avergonyit mentre li alçava la tanca.

Lena Foix féu una ganyota de ràbia en entrar a la urbanització. El retrovisor li havia dibuixat, darrere de la caseta de guarda, un cotxe molt més vell que el seu. “Fins i tot l'orgull d'aquesta gent es veu que és encomanadís. No em troba digna d'estar ací i ell encara sembla que està més pelat que jo”, pensà.

—Ja arribem, mare?

—Sí, és allà davant.

Li contestà mentre trencava el bocacarrer a la dreta,

com li havia dit. Tot i que la numeració no era massa alta, l'habitatge s'allargassà una bona trossada de carrer. Les parcel·les on s'ubicaven eren generoses i les tanques s'estiraguessaven vora el centenar de metres de façana.

Una desena de cotxes d'alta gamma s'arreglerava vora el rastell. Dubtà uns segons. Tirà avant uns metres. Fre-nà. Féu una trossada marxa arrere. Tornà a dubtar. Accele-rà violentament. Al remat anà a aparcar al final de tots.

Tot i que alenà vigorosament per emplenar-se de valor, no s'estigué de tastar una miqueta de vergonya per tenir un cotxe tan vell.

—Vinga, vida, ja estem. Agafa el regalet.

Abans de prémer el timbre, un parell de bóxers començaren un concert de lladrucs amenaçadors des de la paret de la cotxera interior on els havien nugat perquè no feren nosa als convidats. Sense fer-los cas pitjà l'interruptor i un enginy, en forma de campaneta clàssica, començà a batre el badall mentre la feia dringar.

—Màrius i els amiguets estan al menjador del jardí. La senyora de Rosell li ha muntat allí l'àpat i les cucanyes perquè s'ho passen bé sense fer nosa. M'ha dit que Talia vindria. Facen el favor d'acompanyar-m'hi.

Dos dotzenes de xiquets s'entestaven delerosament a mostrar que la concepció del món fóra cubista. Globus de tots els colors es disputaven el sostre de l'estança fins que de tant en tant una mà nerviosa en feia petar algun. Ri-elles i crits de tots els timbres que les tendres cordes vocals podien produir ratllaven l'espai com si foren raigs làser. Trossos de pastissos i de bescuits passaven de les mans a les boques sense que cap lògica les maridara; les engrunes emplenaven de matisos impressionistes les camises: mar-rons de xocolata, rojos de maduixa i cirera, verds de men-ta, grocs de llima i taronja de taronja. Tots ells, a llagastra-

des, insinuaven la impressió més duradora de paisatges somniats.

Encara que l'aparell de música no cessava de negar-los amb les darreres cançons infantils de més èxit, ningú no els feia el més mínim cas. La flor més fresca els naixia de l'edat i, amb poc més n'hagueren tingut prou per passar una bona vesprada d'aniversari; però Màrius Rosell era del puntet i això s'havia de notar. No podia faltar de res en aquella celebració. Faltaria més. Allí anaven a estar gran part dels xiquets del veïnat i, tots ells, també eren de casa bé. Calia deixar ben alt el pavelló dels Rosell. Allò era una urbanització de gent selecta i ningú no es podia mocar en la mànega.

La menuda Talia entrà a aquella cambra de coloraines i estridències amb el regalet a la mà. El xivarri féu que no s'atrevera a anar més enllà de la porta i que s'agarrara a les cames de sa mare. Entre l'esglai i la vergonya assajava de trobar amb la mirada la presència de Màrius.

La mare, amb un somriure, provà de trobar la complicitat de qui semblava ser la tata perquè l'ajudara a localitzar l'amfitrió. Però l'oli, per on passa, taca. A aquella dona, d'edat indesxifrabla, tant en podia tenir 45 mal portats, com vora 60 ben conservats, no li feia el pes la relació amb gent de classe inferior i es limità a assenyalar-li amb el dit on es trobava. Lena es féu càrrec de la situació: la seua presència incomodava. Era ben evident que la convidada era la filla.

—Vine, està allà.

Agarrà Talia de la maneta i es dirigí cap a una vora de l'estança on Màrius feia provatures amb un aparell que li acabaven de regalar. Tot i que aquell minúscul reproductor musical atreia pel disseny avantguardista i la il·luminació de colors, no l'estava entusiasmant massa. Allò era

un regal per a un adolescent, a tot estirar, per a un prepúber, però ell tenia solament cinc anys acabats de fer. No calia aquella mena de present per a un xiquet acabat de deslletar, com aquell qui diu. Tanmateix, els senyors de Serra, els del xalet del cim del tossal, els de les portes blindades, havien de deixar clara la seua posició; malgrat que la filla tenia vora nou anys i no volia anar a una festa en la qual doblava l'edat a quasi tots els convidats. “Res, Meliu, has d'anar-hi. A que sí, Joan?”, i el marit assentia amb el cap i mirava la filla, i a alçava els muscles com a senyal d'allò que és inevitable. I tots tres cap a la festa.

Tan bon punt veié Talia, deixà sobre la tauleta de regals l'aparell d'enllaunar música i li eixí a l'encontre.

—Hola, Talia. Vols un tros de pastís? Està molt bo?

Mirà sa mare, que encara la duia de la mà, perquè li donara la permissió.

—Té, dóna-li el teu regal –li l'allargassà-. Jo me'n vaig. D'ací a un parell d'horettes vindré a buscar-te. Passa-t'ho bé, princeseta meua.

Lena refusà amb amabilitat el refresc que li oferia aquella dona i desaparegué per la porta. Tenia clar que allí no era molt festejada la seua presència. Més aïnes gens. Tampoc no volia pegar-li massa voltes a l'assumpte; al cap i a la fi, la convidada no era ella. La festa es feia per als xiquets. Així i tot, no s'estigué d'engolir-se un pessic d'orgull. “De segur que si fóra una veïna de la urbanització sí que m'hagueren convidat; com a eixos d'allà dins”, pensà en veure la reunió d'adults que hi havia a l'interior de la casa.

—És per a mi?

Màrius no esperà que li responguera. Encara no havia acabat de preguntar-li-ho i ja li l'havia agafat i estava obrint-lo. Immediatament una colla de convidats l'envol-

taren per veure què era. A cada nou regal que rebia l'expectativa els rivalitzava amb l'orgull que fóra pitjor que el que ells li havien portat.

Amb quatre manotades es desempallegà del paper i obrí la caixeta. Observà el gosset de peluix i buscà amb la mirada l'amiga. Amb l'agitació de l'obertura d'un nou present, l'havien tret del mig i es trobava darrere de tots tota sola.

Com que no la veia, la cridava; però la veu es tapava pel rebombori de les altres que criticaven la poca impressió que els havia fet aquell animaló de peluix.

—Aparteu-vos-en!

No li féu falta repetir massa vegades l'ordre; el desencís pel nou present actuà amb rapidesa i la xicalla tornà als quefers amb què es torbava abans del succés amb cruels gestos de menyspreu. Aquell joguet no es podia comparar amb la roba de marca, les sabatilles esportives, l'*mp3* i la resta d'obsequis prestigiosos que li havien dut ells. Ja de ben menuts els venia l'estupidesa. I això que l'homenatjat només feia cinc anys.

—No t'agrada el gosset? —li digué en veure'l venir amb ell penjant de la mà.

—Què? Sí, sí... m'agrada molt.

També a ell l'havien ensenyat a mentir per quedar bé. Vaja, no és que mentira; és que, una vegada desembolicat i trencat el misteri, ja no li feia cas. Senzillament s'havia adonat que ja no la veia i la buscava. Igual que el duia, l'haguera pogut deixar sobre la taula.

—Vols un tros de pastís? —repetí.

—Vinga —li contestà somrient.

És el que té la màgia a ca l'infant: que les sensacions apareixen i desapareixen amb la mateixa intensitat i rapidesa. Talia ja no recordava que uns instants abans havia

estat oblidada rera la roda d'afalagadors que emplenaven la festa. Ara, ja estava amb el seu amiguèt; ara, ja tornava a estar contenta.

Es dirigiren a la tauleta auxiliar on una criada racionalment els trossos de pastís amb què s'enllepolia la xicalla i li demanà que li'n tallara una porció.

—La vols molt gran? —la interrogà amablement.

—...

Talia havia alçat els muscles i no sabia què contestar. Una glopada de vergonya li havia enrogit les galtes.

—Tens molta fam? —tornà a insistir la criada.

—...

Però Talia havia acotat el cap per la tímidesa.

—Mira, farem una cosa: te'n done un trosset xicotet, i si en vols més quan te'l menges, tornes i te'n talle un altre. Vols?

No li contestà, però allargà la maneta i li l'agafà quan li l'oferí. Mentrestant, Màrius la mirava i, d'esma, acarona la suavitat del peluix.

I el miracle no tardà a produir-se. Els ditets del xiquet fregaren el tos de l'animalet i aquest començà a lladrar. Immediatament, com si la vareta màgica d'una fada haguera tocat l'ambient d'aquell mar de rialles i crits de totes les formes i colors, s'esdevingué el silenci. Un silenci que només era trencat per la cançó que estava sonant pels altaveus.

—Guau-guau... guau-guau... guau-guau.

El gosset lladrava i movia el cabet amunt i avall.

—Hala, què guai! Me'l deixes? —anà de seguida un xiquet a demanar-li'l.

—No, me'l deixa a mi —digué Meliu taxativa.

Feia un parell de minuts li l'havia menyspreat, i ara li parava la mà perquè li'l passara.

Màrius observà a uns i a altres com li'l demanaven i somrigué. Després, mirà Talia i digué:

—No li'l deixe a ningú. Me l'ha regalat la meua amiga Talia.